

บทที่ 1

บทนำ

การบริหารทรัพยากรบุคคลากรในสถาบันการอุดมศึกษานับว่าเป็นกลไกสำคัญที่จะทำให้การดำเนินงานด้านต่างๆ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ทั้งนี้เนื่องจากบุคลากรผู้ปฏิบัติงานของสถาบันอุดมศึกษาคือผู้จะทำให้วัตถุประสงค์ของกิจการตามเจตนารมณ์ประสบความสำเร็จ และเพื่อเป็นการรองรับการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ เพื่อมุ่งสู่ประชาคมอาเซียน ตามขั้นตอนของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน อันเนื่องมาจากการเตรียมความพร้อมต่อการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนที่กำหนดไว้เป็น 3 ช่วง กล่าวคือ ช่วงระหว่างปี พ.ศ.2554 ช่วงของการสร้างความตระหนักและตื่นตัว ช่วงที่ 2 ระหว่างปี พ.ศ.2554 – 2556 เป็นช่วงของการสร้างความพร้อมในเชิงกว้างและเชิงลึก และช่วงที่ 3 ระหว่างปี พ.ศ.2557- 2559 จะเน้นการพัฒนาความรู้ ทักษะและสมรรถนะที่เข้มข้นในทุกกระดับ โดยในส่วนของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ นั้น แม้ระยะเวลาตามช่วงเวลาของแนวทางการพัฒนาข้าราชการและพนักงานมหาวิทยาลัยสู่ประชาคม อาเซียนของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ดังกล่าวข้างต้นโดยเฉพาะ ช่วงของการสร้าง ความตระหนักและตื่นตัวของบุคลากร จะได้สิ้นระยะเวลาลง และกำลังจะก้าวเข้าสู่ แนวทางการพัฒนาในช่วงระยะที่ 2 ที่เป็นระยะของการสร้างความพร้อมในเชิงกว้าง และเชิงลึกจะมีผลเข้ามาแล้วนั้น บุคลากรส่วนใหญ่ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ก็ยังขาดความตระหนักรู้ และตื่นตัว อันจะส่งผลให้การเตรียมความพร้อมของบุคลากรในอันที่จะรับมือต่อการเปิดประตูสู่อาเซียน ในการบริหารจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย อาจจะต้องสะดุดหรือล่าช้า ไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ ดังนั้นการบริหารงานบุคคลโดยการพัฒนา บุคลากรต่อการเตรียมความพร้อมทั้งในด้าน ภาษา วัฒนธรรม ของประชาคมอาเซียน ที่จะมีการย้าย หรือเข้ามาเป็นกลุ่มผู้ใช้บริการของมหาวิทยาลัย ซึ่งจะมีความหลากหลาย ทั้งทางด้าน วัฒนธรรม เชื้อชาติ ศาสนา และภาษาในการสื่อสาร โดยหากจะมีเพียงภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง ก็อาจไม่เพียงพอต่อไปแล้ว ดังนั้น การให้ความสำคัญในการเตรียมความพร้อมของบุคลากร เพื่อรองรับการเปิดประตู สู่ประชาคมอาเซียน ในการบริหารจัดการศึกษา จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องได้รับการพัฒนาในส่วนนี้

ในส่วนของประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศหนึ่งในสมาชิกกลุ่มประชาคมอาเซียน หรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งมีประเทศสมาชิกประกอบด้วย 10 ประเทศ คือ ไทย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ มาเลเซีย บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า แล

กัมพูชา ต่างเห็นพ้องร่วมกันว่า การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ โดยมี ปรากฏการณ์ว่าด้วยแผนสำหรับประชาคมอาเซียน มีหลักความสำคัญในการใช้กลไกของ การศึกษาขับเคลื่อนให้ประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน ที่มีความมั่นคงให้บรรลุวิสัยทัศน์ 2020 เพื่อมุ่งให้อาเซียนมีวิสัยทัศน์สู่ภายนอก มีสันติสุข และมีการเชื่อมโยงเข้าด้วยกันใน การเป็นหุ้นส่วนในสิ่งแวดล้อม ในแบบประชาธิปไตย และอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืน การพัฒนา ที่มีพลวัต และการรวมตัวทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดและสังคมที่เอื้ออาทร ที่ระลึกถึงสายสัมพันธ์ ทางประวัติศาสตร์ รับรู้มรดกทางวัฒนธรรมที่มีส่วนร่วมกันและยังเชื่อมโยงในอัตลักษณ์ของ ภูมิภาค ประเทศไทยซึ่งเป็นหนึ่งในประเทศประชาคมอาเซียน ได้ตระหนักถึงบทบาท และ ภารกิจอันสำคัญในการเสริมสร้างความร่วมมือ กับกลุ่มประเทศอาเซียน เพื่อสร้างความ แข็งแกร่งของอาเซียนในเวทีโลกนั้น โดยเฉพาะการใช้กลไกความร่วมมือทางการศึกษา นำพาอาเซียนสู่การเป็นผู้นำของประเทศต่างๆ ในอาเซียนโดยประกอบด้วยความร่วมมือ 3 เสา หลักคือ ประชาคมด้านการเมือง และความมั่นคง โดยใช้การศึกษาเป็นตัวนำ ประชาคม ทางด้านเศรษฐกิจ ทุกประเทศต้องพัฒนาความสามารถในการแข่งขันในเวทีโลก และ ประชาคมด้านสังคมและวัฒนธรรม ให้ถือว่าความงามมาจากความแตกต่างและความ หลากหลายของวัฒนธรรมในแต่ละพื้นที่ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน แต่ในความหลากหลายทาง วัฒนธรรมในแต่ละพื้นที่นั้น จะสามารถสร้างความร่วมมือในลักษณะสังคมเอื้ออาทร โดยมี เป้าหมายร่วมกัน จากความร่วมมือตามปฏิญญาดังกล่าว ส่งผลให้ทุกภาคส่วนแสวงหา ความร่วมมือเพื่อที่จะได้ก้าวไปสู่ความสำเร็จของการเป็นประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558 หรืออีก 3 ปีข้างหน้า ซึ่งอยู่ในช่วงระยะที่ 2 ซึ่งประเทศไทยจะต้องมีการปรับเปลี่ยนขนาน ใหญ่เพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน โดยเฉพาะการเตรียมความพร้อมให้กับ “กำลัง คน” ซึ่งแน่นอนเรื่องดังกล่าว การศึกษา หรือสถานศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาไทย ต้อง เตรียมรับมือประชาคมอาเซียน ในระยะเวลาอันใกล้นี้

ขณะเดียวกันในส่วนของการศึกษาการเรียนการสอนนั้น มหาวิทยาลัยต่าง ต้องมุ่งที่จะผลิตกำลังคนระดับสูง หรือที่เรียกกันว่า ‘แรงงานความรู้’ (skill worker หรือ knowledge worker) ซึ่งหลายสิ่งหลายอย่างก็จะต้องได้รับการปรับปรุงโดยเฉพาะหลักสูตรการ เรียนการสอน การพัฒนาคนเพื่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่นี้ การเตรียมความ พร้อมเพื่อให้บุคลากรมีศักยภาพ มีความพร้อมที่ไม่ด้อยกว่ากัน มีพลังความสามารถในการ ร่วมมือแสดงความคิดเห็น หรือแสดงความเป็นผู้นำของกลุ่มได้ก็จะเป็นการดี และหากคนใด คนหนึ่งหรือประเทศสมาชิกประเทศใด มีแต่สภาพที่อ่อนแอ นอกจากจะไม่ได้ช่วยทำประโยชน์ ให้แก่กลุ่มแล้ว ยังจะกลายเป็นภาระของเพื่อน ๆ กลุ่มประชาคม ให้ถูกดูหมิ่นดูแคลนได้อีกด้วย

ซึ่งคนไทยทุกคนคงไม่ยอมให้ใครมองเราเป็นแบบนั้น ดังเช่นจากเอกสารประกอบสัมมนาวิชาการ เรื่อง “การเตรียมความพร้อมเชิงรุกของสถาบันอุดมศึกษาเข้าสู่ประชาคมอาเซียน” ของรองศาสตราจารย์ ดร. พิณติ รตะนาบุญ รองเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ณ ห้องประชุมบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ได้รวบรวมกิจกรรม โครงการของสถาบันอุดมศึกษา ที่ได้จัดทำเพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน ดังนี้คือ

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จฯ ได้จัดหลักสูตรอาเซียนศึกษาต่างๆ ระดับปริญญาตรี นำร่องโดยร่วมมือกับ ๖ ประเทศ ในอาเซียน โดยจัดทำ
  - หลักสูตรมาตรฐาน เดียวกัน
  - ลงทะเบียนเรียนประเทศใดก็ได้ในกลุ่มอาเซียน เทียบโอนหน่วยกิตผลการเรียน ได้ทุกประเทศ
2. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้จัดทำ หลักสูตร Asean Study ระดับปริญญาโท ซึ่งต่อไปจะขยายเป็น India / Chinese Study)
  - หลักสูตรนานาชาติ ระดับปริญญาตรี ๓๐ หลักสูตร
  - ทำข้อตกลงกับมหาวิทยาลัยในภูมิภาคอาเซียน
  - ให้ทุนนักศึกษาอาเซียน
3. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
  - ตั้งศูนย์การศึกษาอาเซียนแห่งชาติ
4. มหาวิทยาลัยศิลปากร
  - หลักสูตรอาเซียน Study ระดับปริญญาตรี, ปริญญาเอก
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
  - หลักสูตรอาเซียน Study ระดับปริญญาตรี, ปริญญาเอก
6. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
  - งานวิจัยเรื่องอาเซียน
  - กำลังทำหลักสูตร ปริญญาตรีอาเซียนศึกษา
7. วิทยาลัยนานาชาติ ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
  - มอบนโยบายให้ทุกคณะและสาขาวิชา โดยเฉพาะด้านสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เร่งปรับเนื้อหาให้ครอบคลุมกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนให้มากขึ้น เปิดวิชาการศึกษาเปรียบเทียบ มอบหมายงานกลุ่มแทรกเนื้อหาในรายวิชาปกติ
  - ผูกอบรมภาษาที่ใช้ในกลุ่มประเทศอาเซียน

- เพิ่มสัดส่วนนักศึกษาแลกเปลี่ยน

ดังนั้นเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของบุคลากรทางการศึกษา การพัฒนาบุคลากรให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ ซึ่งต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการและที่สำคัญที่สุดการพัฒนาเช่นว่านั้น ต้องสอดคล้องกับความต้องการของบุคลากร ซึ่งจะทำให้บุคลากรสามารถเห็นคุณค่า เห็นความจำเป็น และประโยชน์ที่จะได้รับ และความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดีขึ้น หรือพัฒนาตนเอง และนอกจากนี้ การพัฒนาบุคลากรในด้านต่างๆ เพื่อการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนนั้น ต้องสอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาบุคลากร ตลอดจนรวมทั้งความชำนาญของวิชาชีพ ดังกล่าวด้วย ซึ่งก็จะทำให้เกิดประโยชน์ ต่อองค์กรให้มีความเข้มแข็งรองรับต่อสถานการณ์ ดังกล่าวได้

ความสำคัญของปัญหา

มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็นสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา มีเป้าประสงค์ที่จะผลิตบัณฑิตที่มีปัญญาสร้างสรรค์สังคมโลกและได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ การจัดการศึกษาเป็นปัจจัยหลักเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ตามเป้าหมายที่กำหนด ซึ่งต้องมีการเตรียมรับมือกับการพัฒนาการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น บุคลากรในมหาวิทยาลัยจึงมีส่วนสำคัญ ดังนั้นสภาข้าราชการ พนักงานและลูกจ้าง จึงเห็นความสำคัญถึงการเตรียมตัวของบุคลากร เพื่อรองรับการเปิดประตูสู่ประชาคมอาเซียนตามแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าวนี้ จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญและควรจัดทำอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ มีความพร้อมมากที่สุด โดยในเบื้องต้น บุคลากรของมหาวิทยาลัยจะต้องตระหนักรู้ต่อการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน เพื่อการเตรียมความพร้อม ต้องสามารถสื่อสารกับประชาคมได้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาแม่ของแต่ละประเทศ และต้องมีความเข้าใจถึงวัฒนธรรมของกลุ่มประชาคมอาเซียนต่างๆ ทั้งนี้เพื่อบูรณาการต่อระบบการสนับสนุนการเรียนการสอนที่จะต้องเป็นไปตามเจตนารมณ์ ของการศึกษา ที่จะต้องรับนักศึกษาของประชาคมอาเซียนต่อไป และวิธีการเตรียมความพร้อมที่สำคัญและการสร้าง เครือข่ายในกลุ่มประชาคมที่ดีที่สุด จะต้องมีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมเพื่อการเข้าถึง หรือหยั่งรู้ถึงวิถีชีวิตของประชากรของกลุ่มอาเซียน ของแต่ละประเทศนั้นๆ ด้วย

และเพื่อให้มหาวิทยาลัย มีความพร้อมเพื่อพัฒนาบุคลากรสำหรับรองรับการเปลี่ยนแปลงนี้ จึงมีความจำเป็นต้องรู้ถึงทิศทางของประเทศอาเซียนกับการศึกษาจึงมีความจำเป็นอย่าง

อาเซียนเริ่มต้นจากสมาคมอาสา ซึ่งก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2504 โดยมีไทย มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ แต่ก็ได้ถูกยกเลิกไป ต่อมาในปี พ.ศ.2510 ได้มีการลงนามใน "ปฏิญญากรุงเทพ" อาเซียน ได้ถือกำเนิดขึ้น โดยมีรัฐสมาชิกเริ่มต้น 5 ประเทศ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อความร่วมมือในการเพิ่มอัตรา การเติบโตทางเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคม วัฒนธรรม ในกลุ่มประเทศสมาชิก และการรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงในภูมิภาค โดยเปิดโอกาสให้คลายข้อพิพาทระหว่างประเทศสมาชิกอย่างสันติ หลังจาก พ.ศ. 2527 เป็นต้นมา อาเซียนมีรัฐสมาชิกเพิ่มขึ้นจนมี 10 ประเทศ ปัจจุบัน กฎบัตรอาเซียนได้มีการลงนาม เมื่อเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2551 ซึ่งทำให้อาเซียนมีสถานะคล้ายกับสหภาพยุโรปมากยิ่งขึ้น เขตการค้าเสรี อาเซียนได้เริ่มประกาศใช้ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2553 และกำลังก้าวสู่ความเป็นประชาคมอาเซียน ซึ่งจะประกอบด้วย สามด้าน คือ ประชาคมอาเซียนด้านการเมืองและความมั่นคง ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558

การศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของความร่วมมือเฉพาะด้านของอาเซียน โดยความร่วมมือดังกล่าวมีพัฒนาการเป็นลำดับอย่างช้าๆ ทั้งในเชิงบริหารจัดการและสาระความร่วมมือ โดยในการบริหารจัดการนั้น มีความพยายามที่จะผลักดันให้ความร่วมมือด้านการศึกษาของอาเซียน มีลักษณะที่เป็นทางการและมีผลในเชิงนโยบายและในเชิงปฏิบัติมากขึ้น ต่อมาเมื่ออาเซียนมีการปรับตัวในเชิงโครงสร้างเพื่อให้ความร่วมมือในด้านต่างๆ ของอาเซียนเข้มแข็งขึ้น ได้มีการจัดการประชุมรัฐมนตรีศึกษาอาเซียนครั้งแรก คู่ขนานกับการประชุมสภาซีเมค ที่ ประเทศสิงคโปร์ และมีการจัดอย่างต่อเนื่องทุกปี การจัดการศึกษาในอาเซียนเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างความเข้มแข็ง และความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจของอาเซียนและเศรษฐกิจโลก นอกจากนี้ การอุดมศึกษาในอาเซียน ได้กลายเป็นภาคธุรกิจขนาดใหญ่และไร้พรมแดน เพื่อตอบสนองการเปิดเสรีการศึกษา ทั้งในกรอบอาเซียนและการค้าโลก เป็นผลให้เกิดกระแสการแข่งขันในการให้บริการด้านการศึกษา การเสริมสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ในการพัฒนามาตรฐานการศึกษาของสถาบันการอุดมศึกษาไปสู่ความเป็นนานาชาติ และ World Class University ตามระบบ และรูปแบบการจัดการศึกษาของยุโรปและอเมริกา ทั้งในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักภาษาหนึ่งในการเรียนการสอน เช่น ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ มาเลเซีย และในประเทศที่ใช้ภาษาท้องถิ่นเป็นหลักเช่น ไทย ลาว กัมพูชา เวียดนาม เพื่อตอบสนอง การเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาดแรงงานในระดับชาติ

และภูมิภาค การปรับตัวต่อกระแส การเปิดเสรีทางการศึกษา กฎบัตรอาเซียน ฯลฯ แนวทางดังกล่าวก่อให้เกิดความร่วมมือทางวิชาการระหว่างสถาบันอุดมศึกษาในอาเซียนและประชาคมยุโรป ในลักษณะข้อตกลงที่ทำร่วมกันในระดับสถาบันต่อสถาบัน ทั้งในส่วนของมหาวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยของภาคเอกชน ในด้านการพัฒนาหลักสูตร การพัฒนาสถาบันการศึกษาร่วมกัน ในขณะเดียวกันการจัดตั้งเครือข่ายมหาวิทยาลัยอาเซียน ได้ช่วยส่งเสริมความร่วมมือในการพัฒนาคณาจารย์ นักวิชาการ และนักศึกษาในระดับอุดมศึกษารวมทั้งการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ทั้งระหว่างประเทศสมาชิกด้วยตนเอง และความร่วมมือกับประเทศคู่เจรจาในอาเซียนบางประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ญี่ปุ่น เกาหลี จีน อินเดีย รัสเซีย และสหภาพยุโรป อีกด้วย

ถึงตอนนั้น อาเซียนได้ตั้งเป้าหมายที่จะพัฒนาแนวคิดกิจกรรม และการจัดการศึกษาร่วมกันในภูมิภาค บนรากฐานภูมิปัญญาระดับชาติและภูมิภาค เพื่อป้องกันสภาพไม่สมดุลจากการไหลบ่าเพียงด้านเดียวของกระแสโลกาภิวัตน์จากตะวันตก ปฏิญญาอาเซียนด้านการศึกษา ที่ผู้นำให้การรับรองในระหว่างการประชุม สุตยออดอาเซียน ซึ่งเน้นการขับเคลื่อนประชาคมอาเซียนทั้ง 3 เสาหลัก สะท้อนการจัดการศึกษาแบบเชื่อมโยง การหลอมรวมความหลากหลายบนพื้นฐานของเอกลักษณ์และความแตกต่าง การพัฒนาและประสานความร่วมมือ และแลกเปลี่ยนวิชาการระหว่างชาติในภูมิภาคบนพื้นฐานของประโยชน์ร่วมกัน ทั้งในกรอบซึ่งมีอาเซียน และ ยูเนสโก

นอกจากนี้ ความร่วมมือในการเปิดเสรีด้านการศึกษา ยังเป็นมาตรการรองรับสำคัญต่อเป้าหมายการก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งครอบคลุมการจัดทำความตกลงยอมรับร่วมด้านการศึกษา ความสามารถ ประสบการณ์ในสาขาวิชาชีพสำคัญต่างๆ ควบคู่กับการเปิดเสรีด้านการเคลื่อนย้ายแรงงาน ซึ่งกำหนดให้มีการยกเว้นข้อกำหนดเกี่ยวกับการขอวีซ่าสำหรับคนชาติอาเซียน การอำนวยความสะดวก ในการออกวีซ่า และใบอนุญาตทำงาน สำหรับแรงงานฝีมือและผู้เชี่ยวชาญสัญชาติอาเซียนอีกด้วย(ภัทรวิทย์ อยู่วัฒนะ, 2555 : <http://www.thaipost.net>)

การพัฒนาบุคลากร จึงเป็นส่วนสำคัญที่จะทำหน้าที่ผลักดันให้องค์กรสามารถที่จะก้าวไปสู่เป้าหมายขององค์กรตามที่กำหนดไว้ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาบุคลากร เพื่อให้องค์กรมีความก้าวหน้า ทันต่อการเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์ปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ เสน่ห์ จัยโต (2548:35) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าโดยสถานการณ์ปัจจุบันนั้นทรัพยากรมนุษย์มีความสำคัญและจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วน เพื่อให้ทันกับสภาวะการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลกและเทคโนโลยีที่ไร้พรมแดน ซึ่งสอดคล้องกับ

แนวความคิดของคณีย์ เทียนพุดม (2540: 17) ได้กล่าวว่ามีมนุษย์ทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้ด้วยตัวเอง มนุษย์จึงเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าและจำต้องได้รับการพัฒนาเพื่อเสริมสร้าง รักษาและทำนุบำรุง ให้สามารถสร้างคุณประโยชน์ ให้มนุษย์นับว่าเป็นงานที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับองค์กร และแก่ตนเอง งานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นับว่า ให้แก่องค์กรเป็นงานที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับองค์กร ในยุคปัจจุบันและการก้าวต่อไปในอนาคตขององค์กรใดๆ ล้วนต้องอาศัยทรัพยากรมนุษย์เป็นรากฐานที่สำคัญการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษามีความจำเป็น เนื่องจากบุคลากรทางการศึกษาเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากที่สุดที่จะช่วยขับเคลื่อนองค์กรให้เจริญก้าวหน้า สรรค์สร้าง กระตุ้น ส่งเสริมบุคลากรให้มีสมรรถนะ พัฒนา คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ สามารถแข่งขันกับนานาประเทศหรือประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด โดยเฉพาะในยุคที่สังคมโลกมีการแข่งขันพัฒนาอย่างมหาดศาล ดังที่ John Naisbitt และ Patricia Aburdene (2538: 51) เขียนในหนังสือ Megatrends ตอนหนึ่งว่า “การขยายตัวทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ทุกอย่าง ไม่สามารถช่วยให้คนงานใช้แรงงานกลายเป็นวิศวกรได้” การศึกษาเท่านั้นที่จะช่วยพัฒนาสมรรถนะของคนงานให้เป็นอะไรก็ได้ การแพร่ขยายวงกว้างของวัฒนธรรมตะวันตกจะแพร่ไปทั่วโลกนอกจากนี้ก็ได้นำเสนอความเจริญก้าวหน้าของโลกอีกหลายอย่าง เป็นต้นจากการที่โลกมีพัฒนาการอย่างรวดเร็ว กอปรกับการรวมตัวของ ASEAN เป็น ASEAN Community ทำให้ประเทศในกลุ่ม ASEAN ซึ่งประกอบด้วยประเทศสมาชิก 10 ประเทศ ได้แก่ Brunei, Cambodia, Indonesia, Laos, Malaysia, Myanmar, Philippines, Singapore, Thailand, Vietnam อย่างไรก็ตามจากการที่กลุ่ม ASEAN รวมตัวกันอย่างดีทำให้ประเทศในกลุ่ม Asia และแปซิฟิกอื่นๆ มีความสนใจเข้าร่วม จึงเกิดเป็น ASEAN +2 (Australia, New Zealand) ASEAN+3 (China, Japan, Republic of Korea) และอาจมีความร่วมมือกับประเทศอื่น ๆ อีก ความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดทำให้มีข้อตกลงการแลกเปลี่ยนผลิตภัณฑ์ สินค้า แรงงาน การเงินการค้าอย่างไม่มีกำแพงกีดกันในปี ค.ศ. 2015 โดยเฉพาะในมิติของการใช้บุคลากรร่วมกันอย่างอิสระนั้น ทำให้ประเทศต่างๆ ขึ้นตัวอย่างมาก เช่น ประเทศจีน กำหนดให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีเรียนรู้ 3 ภาษาคือ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษและภาษาในกลุ่ม ASEAN อีก 1 ภาษา นั้นทำให้นแนวคิดในการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษามีความจำเป็นต้องรีบดำเนินการอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มิฉะนั้นประเทศเราจะไม่สามารถแข่งขันหรือทรัพยากรมนุษย์ของไทยจะไม่สามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้ นอกจากนี้ภายใต้สภาพที่เป็นจริงที่สังคมไทยมีแรงงานและนักเรียนแบบพหุวัฒนธรรม(Multi-culture) บุคลากรทางการศึกษามีความจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม แนวคิดการผลิตสินค้าที่ต้องใช้ความรู้เป็นฐาน(Knowledge-based Economy) การจัดการศึกษา

ต้องปรับเปลี่ยนไปด้วย นั่นคือการจัดการศึกษาต้องให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างแท้จริง เจาะลึก เข้าใจ แก่นแท้ มากกว่าการใช้สูตร การท่องจำสูตรโดยปราศจากการทดลอง ค้นคว้าหรือแสวงหา รูปแบบที่เหมาะสม ผู้จัดการศึกษาต้องเข้าใจปรัชญา ทฤษฎีอย่างลึกซึ้งได้ ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการบริหารจัดการงานในองค์กร เพื่อให้เกิดความเป็นเลิศทัน กับต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคม บุคลากรมีความคล่องตัวมีความพร้อมที่ปฏิบัติงานได้ ทัน ให้บุคลากรต้องการพัฒนาความรู้ความสามารถที่จะต้องมีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา สามารถนำมหาวิทยาลัยสู่ความเป็นประชาคมอาเซียน ในด้านความร่วมมือ พัฒนาการต่างๆ ให้เป็นไปเป็นลำดับ ทั้งในเชิงการบริหารจัดการ และสาระความร่วมมือต่างๆ ที่บุคลากรใน มหาวิทยาลัยต้องเตรียมความพร้อม อย่างไรก็ตามการพัฒนาบุคลากรสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ นั้นต้องอาศัยบุคลากรที่มีคุณภาพและมีศักยภาพในการปฏิบัติงานมาเป็นส่วนใหญ่สำคัญในการพัฒนาในด้านต่างๆ ขององค์กร ซึ่งที่จะเป็นบุคลากรที่มีคุณสมบัติดังกล่าว ซึ่งจะทำให้ บุคคลนั้นๆ มีความสนใจฝึกฝนตนเองด้วยการศึกษา ดังแนวความคิดของ นิรันดร์ วัชรินทร์ รัตน์ (2540 : 24) ได้กล่าวไว้ว่าการต้องการพัฒนาตนเองเป็นการดำเนินการปรับปรุงตนเอง ให้มีความรู้ ทักษะ ประสบการณ์เพิ่มขึ้นและมีความสามารถในการปฏิบัติงานที่ตนรับผิดชอบ อย่างมีประสิทธิภาพอย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาตนเองเพื่อพัฒนางาน เป็นการศึกษาของ บุคคลเพื่อต้องการให้ความรู้ทางเทคนิควิชาชีพเพื่อจะได้ปรับปรุงตนเองให้ก้าวหน้าทางวิชาการ และเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของบุคลากร การพัฒนาตนเองเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนรู้ การพัฒนาตนเองสามารถปรับปรุงแก้ไขตนเองให้เจริญงอกงาม ทั้งด้านสิทธิภาพการทำงาน ด้านปัญญา และคุณธรรม ในการทำงานหรือดำรงชีวิตอย่างมีจุดมุ่งหมาย สอดคล้องกับ การศึกษาค้นคว้า ความต้องการในการพัฒนาบุคลากรขององค์กร

จากแนวคิดและการศึกษาข้างต้น ผู้ศึกษาวิจัยจึงมองเห็นถึงความสำคัญในการศึกษาความต้องการพัฒนาบุคลากรบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการของ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ต่อการนำมหาวิทยาลัยสู่ประชาคมอาเซียน เพื่อการปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยเพื่อมีความพร้อมที่จะรองรับการเปลี่ยนแปลงนำมหาวิทยาลัยไปสู่ประชาคมอาเซียน โดยต้องการจะศึกษา ความต้องการที่จะพัฒนาของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ ในฐานะผู้วิจัยเป็นบุคลากรสาย สนับสนุนวิชาการต้องการที่จะศึกษาข้อมูลให้ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเพื่อนำเป็นแนวทางในการพัฒนาบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ และเป็นการกระตุ้นให้บุคลากรสายสนับสนุน วิชาการได้มีความเตรียมพร้อมในการต้องการพัฒนาตนเองเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของ มหาวิทยาลัยไปสู่ประชาคมอาเซียนในอนาคตอันใกล้นี้ โดยในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มี

บุคลากรสายสนับสนุนวิชาการทั้งสิ้น 1,164 คน ซึ่งแบ่งเป็นข้าราชการ 150 คน พนักงานมหาวิทยาลัย 526 คน พนักงานมหาวิทยาลัยเงินรายได้ 24 คน ลูกจ้างประจำ 96 คน พนักงานราชการ 96 คน ลูกจ้างชั่วคราวเงินงบประมาณ 4 คน ลูกจ้างชั่วคราวเงินรายได้ 268 คน (กองการเจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยแม่โจ้: 2555)

การเตรียมความพร้อมบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ ไปสู่ประชาคมอาเซียน จะเห็นได้ว่าปัจจุบันบุคลากรสายสนับสนุนมีหน้าที่และรับผิดชอบการปฏิบัติงานอยู่ในแทบทุกส่วนงาน ของมหาวิทยาลัยในระดับคณะ สำนัก กอง ศูนย์ ฯ โดยมีบทบาทหน้าที่สำคัญในการเป็นศูนย์กลางสนับสนุนวิชาการ เพื่อประโยชน์ขององค์กร ชุมชนท้องถิ่นและประเทศชาติ ซึ่งถือได้ว่าเป็นบุคลากรที่เป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญเพื่อในการบริหาร จัดการงานเกิดการพัฒนามาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่น้อยไปกว่าบุคลากรสายงานอื่นๆ ในการที่จะส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเห็นความจำเป็นในการศึกษาถึงความต้องการพัฒนาบุคลากร เพื่อเตรียมความพร้อมในการที่จะนำมหาวิทยาลัยแม่โจ้ เข้าสู่ประชาคมอาเซียน ด้วยการพัฒนาตนเองเพื่อการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับการดำเนินงานให้เป็นไปตามแนวทางนโยบาย ตามพันธกิจ ภายใต้ยุทธศาสตร์การบริหารมหาวิทยาลัยแม่โจ้ที่กำหนดไว้ ในการนำที่จะนำมหาวิทยาลัยเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ได้รับการยอมรับร่วมกันด้านการศึกษา บุคลากรมีความสามารถประสบการณ์ในสาขาวิชาที่สำคัญๆ ควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรม เพื่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่างๆ ได้การพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ปัจจัยจูงใจที่มีผลต่อความต้องการในการพัฒนาตนเองของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาความต้องการในการพัฒนาตนเองของบุคลากรสายสนับสนุน ต่อการนำมหาวิทยาลัยสู่ประชาคมอาเซียน เพื่อการปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยจะได้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อกลุ่มประเทศอาเซียนมีการแลกเปลี่ยนนักเรียน นักศึกษา รวมทั้งบุคลากรปฏิบัติงานสนับสนุนในมหาวิทยาลัยแลกเปลี่ยนหรือมาอยู่ในมหาวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความต้องการพัฒนาตนเองของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการจัดกิจกรรมหรือแนวทางในส่งเสริมและพัฒนาตนเองของบุคลากรอย่างเหมาะสม
2. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อใช้สำหรับกำหนดทิศทางการพัฒนางานทรัพยากรมนุษย์ให้เกิดมีประสิทธิภาพ
3. บุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ สามารถสำรวจความต้องการในการพัฒนาตนเอง และกำหนดเป้าหมายในการพัฒนาตนเองในปัจจุบันและอนาคตได้ เพื่อให้สอดคล้องกับทิศทางในการพัฒนาของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง ต่อการทำงานในมหาวิทยาลัยในปัจจุบันและอนาคต
4. ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ มหาวิทยาลัยจะได้นำใช้ประโยชน์ในการอ้างอิงกำหนดทิศทางในการจัดทำแผนพัฒนาบุคลากรในทุกระดับให้เป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยประสิทธิภาพ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตามภาวะเศรษฐกิจโลก

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัย ครั้งนี้ มีขอบเขตโครงการวิจัย

ด้านเนื้อหา เนื้อหาของโครงการวิจัยจะประกอบด้วยการศึกษาทั้งสภาพภายในมหาวิทยาลัย และหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย ดังนี้

1. การศึกษาสภาพภายในมหาวิทยาลัยแม่โจ้นั้นจะศึกษาเกี่ยวกับสภาพการทั่วไปของบุคลากรสายสนับสนุนปัจจุบันของหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ ตำแหน่ง และปัจจัยจูงใจ ต่างๆ
2. การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการพัฒนาตนเองของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ ในมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ลักษณะและบริบทคล้ายคลึงกัน เช่น ด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรมของประชาคมอาเซียน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการจัดทำระบบบริหารแนวทางการพัฒนาบุคลากร ที่มีประสิทธิภาพสำหรับมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ได้แก่ ด้านการศึกษาต่อ ด้านการฝึกอบรม ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับการ

สื่อสารข่าวสารข้อมูล และด้านการเทคนิคการปฏิบัติงาน ที่ส่งผลต่อความต้องการในการพัฒนาตนเองของบุคลากรในสายงานสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ด้านประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มที่ 1 เก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากรสายสนับสนุนวิชาการ ในมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ทั้งที่เป็นเจ้าหน้าที่ และที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลากร เพื่อศึกษาสภาพศึกษาในปัจจุบันของหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน

กลุ่มที่ 2 เก็บข้อมูลจากประชากรที่เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในสังกัดอุดมศึกษา โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของมหาวิทยาลัยที่มีลักษณะพัฒนาของบุคลากรสายสนับสนุนของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ เพื่อศึกษาความต้องการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยนั้น

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

ประชาคมอาเซียน หมายถึง เป็นเป้าหมายของการรวมตัวกันของประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองและขีดความสามารถการแข่งขันของอาเซียนในเวทีระหว่างประเทศในทุกด้าน รวมถึงความสามารถในการรับมือกับปัญหาใหม่ๆ ในระดับโลกที่ส่งผลกระทบต่อภูมิภาคอาเซียน เช่น ภาวะโลกร้อน การก่อการร้าย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือการเป็นประชาคมอาเซียน คือการทำให้ประเทศสมาชิกอาเซียนเป็น “ครอบครัวเดียวกัน” ที่มีความแข็งแกร่งและมีภูมิทัศน์ที่ดี โดยสมาชิกในครอบครัวมีสภาพความอยู่ที่ดี ปลอดภัย และสามารถทำมาค้าขายได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น โดยประชาคมอาเซียนถือกำเนิดขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อเดือนตุลาคม 2546 จากการที่ผู้นำอาเซียนได้ร่วมลงนามในปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมืออาเซียน ที่เรียกว่า “ข้อตกลงบาหลี 2” เพื่อเห็นชอบให้จัดตั้งประชาคมอาเซียนภายในปี 2563 แต่ต่อมาได้ตกลงร่นระยะเวลาจัดตั้งให้เสร็จในปี 2558

การพัฒนาตนเอง หมายถึง การพัฒนาตนเอง ตรงกับภาษาอังกฤษว่า self-development แต่ยังมีคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า การพัฒนาตน และมักใช้แทนกันบ่อยๆ ได้แก่ การปรับปรุงตน (self-improvement) การบริหารตน (self-management) และการปรับตน (self-modification) หมายถึงการเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เหมาะสมเพื่อสนองความต้องการและเป้าหมายของตนเองหรือเพื่อให้สอดคล้องกับ สิ่งที่สังคมคาดหวัง

การพัฒนาศักยภาพ หมายถึง การพัฒนาศักยภาพ Development of Personnel กระบวนการที่มุ่งจะเปลี่ยนแปลงวิธีการทำงาน ความรู้ความสามารถ ทักษะและ

ทัศนคติของบุคลากรให้เป็นไปทางที่ดีขึ้นเพื่อให้บุคลากรที่ได้รับการพัฒนาแล้วนั้นปฏิบัติงานได้ผลตามวัตถุประสงค์ของหน่วยงานอย่างมีประสิทธิภาพเป็นผู้ที่มีความรู้ และทักษะในการปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้น

มหาวิทยาลัย หมายถึง มหาวิทยาลัยแม่โจ้

บุคลากรมหาวิทยาลัย หมายถึง บุคลากรที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ซึ่งประกอบไปด้วยข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานมหาวิทยาลัยเงินรายได้ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราวเงินงบประมาณ และลูกจ้างชั่วคราวเงินรายได้ ในสายงานสนับสนุนวิชาการ

บุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ หมายถึง บุคลากรในมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่หน้าที่สนับสนุนให้เกิดการเรียนการสอน การวิจัย งานบริการวิชาการ และงานทำนุบำรุง ส่งเสริมกิจกรรมศิลปวัฒนธรรม ด้านต่างๆ ในมหาวิทยาลัยแม่โจ้

ความต้องการพัฒนาตนเองของบุคลากร หมายถึง บุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ ที่ต้องการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ และทักษะในการปฏิบัติงานมากขึ้น โดยบุคลากรสายสนับสนุนประเมินตนเองว่ามีความต้องการในด้านต่างๆ มากน้อยเพียงใด การต้องการพัฒนาเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ดังเช่น ความต้องการศึกษาต่อเพื่อศึกษาขนบธรรมเนียมประเพณี การฝึกอบรมเพิ่มทักษะด้านภาษา และด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารข่าวสารข้อมูล และด้านอื่นๆ

การเตรียมความพร้อม หมายถึง การเตรียมความพร้อม หมายถึง การเตรียมตัวก่อนกระทำการ หรือทำงานที่จะทำหรือได้รับมอบหมาย เป็นการทำความเข้าใจในงานที่จะทำ ศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับงาน และหน่วยงานที่จะเข้าร่วมปฏิบัติในทุก ๆ ด้าน รวมทั้งกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ถ้ามีการศึกษา เตรียมการรัดกุมมาก มีความเข้าใจกับระบบ และงานมาก ก็จะมีความพร้อมมาก ความต้องการพัฒนาตนเองในด้านอื่นๆ ได้แก่ ด้านการศึกษาต่อ การฝึกอบรม ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศสื่อสารข่าวสาร

ด้านการศึกษาต่อ หมายถึง การศึกษาต่อเพิ่มพูนความรู้ เพิ่มทักษะความรู้ ความสามารถ ของบุคลากรในมหาวิทยาลัย ในหลักสูตรระยะสั้น ระยะยาว ภายในประเทศ ต่างประเทศ หรือศึกษาแลกเปลี่ยนในกลุ่มประชาคมอาเซียน โดยใช้งบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงาน และให้วิธีติดตามประเมินผลงาน ประเมินผลการศึกษา เมื่อจบการศึกษา

ด้านการฝึกอบรม หมายถึง การฝึกฝนเพื่อให้การพัฒนาบุคลากรในมหาวิทยาลัยให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะหรือความชำนาญงาน ชำนาญการ ให้เกิด

ประสบการณ์ที่เหมาะสมกับภาระงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการปฏิบัติงาน อันจะส่งผลที่ดีต่อการปฏิบัติงาน อันจะส่งผลให้บุคลากรแต่ละคนมีความชำนาญเชี่ยวชาญ การติดต่อประสานงาน การรับรู้ ข่าวสารข้อมูล มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ผลสำเร็จของงานบรรลุตามเป้าหมาย องค์กรหรือมหาวิทยาลัยดำเนินงานตามเป้าหมายที่วางไว้

ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารข่าวสารข้อมูล หมายถึง ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เช่น คอมพิวเตอร์ ระบบการสื่อสารข้อมูลสารสนเทศต่างๆ

ด้านเทคนิคการปฏิบัติงาน หมายถึง ขบวนการปฏิบัติงาน ศึกษาข้อมูลในกลุ่มประเทศอาเซียน วิธีการ ขั้นตอน กฎระเบียบ เพื่อให้เป็นไปตามสภาพสังคม สภาพเศรษฐกิจ สภาพการเมือง เพื่อการปฏิบัติงานได้อย่างสอดคล้อง ถูกต้อง รวดเร็ว และเกิดประสิทธิภาพ